

10 august – 16 august

Isus și cei nevoiași

Textul de memorat: „Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia, M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea și orbilor, căpătarea vederii, să dau drumul celor apăsați și să vestesc anul de îndurare al Domnului.” (Luca 4:18,19)

Printre alte motive, Isus a venit pe pământ ca să ne arate cum este Dumnezeu. El a făcut acest lucru prin învățăturile Sale, prin jertfa Sa și prin viața Sa, adică prin felul în care a interacționat cu oamenii obișnuiți. Multe dintre acțiunile Sale au produs schimbări imediate și reale în viața celorlalți.

Acest aspect al lucrării lui Mesia a fost prezis de profeții Vechiului Testament și chiar de însuși Isus când Și-a definit misiunea în prima Sa predică redată în scris (Luca 4). În plus, relatând viața Sa, scriitorii Evangheliei au folosit adesea limbajul profeților din Vechiul Testament pentru a explica ce făcea Isus. Astfel, viața lui Isus a fost văzută clar în scrierile acestor profeți, unde se arăta și compasiunea Lui pentru cei săraci și asupriți.

Totuși conducătorii religioși L-au perceput pe Isus ca pe o amenințare. Dând un exemplu teribil de nedreptate și cruzime, ei L-au arestat, L-au „judecat” într-un mod cu totul nedrept și L-au răstignit. Prin Isus, Dumnezeu a simțit nedreptatea și, prin moartea Fiului Său, a expus grozăvia răului. Dar, prin învierea Sa, El a adus triumful vieții, bunătații și mântuirii.

Duminică, 11 august – Cântarea Mariei

Imaginează-ți următoarea scenă: Maria primise o solie din partea îngerului Gabriel cu doar câteva zile înainte. El îi spusese că urma să fie mama lui Isus, Fiul Celui Preaînalt. Încă nu împărtășise cu nimeni această veste, dar s-a dus în vizită la Elisabeta, ruda ei mai în vârstă, care și ea aștepta un copil printr-o minune. Cu claritate spirituală, Elisabeta își dă seama de vestea Mariei înainte ca ea să înceapă să spună ceva și, împreună, ele laudă făgăduințele și bunătatea lui Dumnezeu.

1. Notează motivele de laudă ale Mariei. De ce ar trebui să includem în laudele și închinarea noastră aspecte personale, dar și generale? Luca 1:46-55

Cântarea Mariei ar putea fi inclusă între psalmi sau în scrierile profeților. Maria este cuprinsă de uimire și de recunoștință față de Dumnezeu. Cu siguranță că L-a văzut la lucru în viața ei, dar, totodată, ea este conștientă de implicațiile planului lui Dumnezeu pentru nașterea ei și pentru omenire.

În mintea Mariei, Dumnezeu nu era doar puternic și vrednic de laudă, ci și milostiv și preocupat în mod special de cei smeriți, asupriți și săraci. Imediat după plecarea îngerului care i-a dat „vestea bună” despre sarcina ei, ea a început să cânte următoarele: „A răsturnat pe cei puternici de pe scaunele lor de domnie și a înălțat pe cei smeriți. Pe cei flămânzi i-a săturat de bunătați, și pe cei bogați i-a scos afară cu mâinile goale” (vers. 52,53).

Chiar la începutul relatării despre viața lui Isus pe pământ, El este prezentat ca un Conducător (Luca 1:43), dar al unei alte împărății care nu este de aici. După cum au scris mulți comentatori, împărăția lui Dumnezeu pe care Isus venise să o vestească și să o întemeieze trebuia să fie „o împărăție neobișnuită, anapoda” în comparație cu ordinea socială obișnuită a împărățiilor acestei lumi. În descrierea împărăției lui Isus, cei mai puternici și mai bogați oameni din această lume sunt cei din urmă, iar săracii și asupriții sunt eliberați, „săturați de bunătați” și înălțați.

Dacă ar trebui să fie o ilustrare a Împărăției lui Dumnezeu, cât de bine se aseamănă biserica cu „împărăția neobișnuită” descrisă de Maria? Cum ar putea fi implementat așa ceva, dar fără a fi nedrepti față de cei bogați și puternici, care sunt și ei beneficiarii iubirii lui Hristos?

Luni, 12 august – Misiunea lui Hristos

Fie că versetele acelea erau la rând pentru a fi citite în acea zi, fie că Isus le-a căutat în mod intenționat (Isaia 61:1,2) în sulul dat ca să citească din el, nu a fost o coincidență faptul că aceste versete au fost rostite în prima Sa predică publică. Și nici faptul că Luca începe însemnarea scrisă a lucrării publice a lui Isus cu relatarea scurtei predici de la Nazaret, care se încheie prin cuvintele: „Astăzi s-au împlinit cuvintele acestea din Scriptură pe care le-ați auzit” (Luca 4:21).

Isus părea că prelua ideea din cântarea Mariei despre „împărăția neobișnuită” și începea să o pună în practică în lucrarea Sa. Mântuitorul - și Luca atunci când relatează despre El - a folosit profeția din Isaia pentru a explica ce făcea El și ce urma să facă, dar, totodată, era un alt mod de a exprima ceea ce spusese Maria cu treizeci de ani înainte. Săracii, suferinzii și cei asupriți erau grija Sa specială și destinatarii veștii bune pe care o aducea Isus.

Isus a preluat aceste versete din Isaia 61 ca pe o declarație a Sa de misiune. Lucrarea și misiunea Sa au fost atât spirituale, cât și practice și El avea să demonstreze că lucrurile spirituale și cele practice nu erau atât de departe unele de altele cum credem noi uneori. Pentru Isus și ucenici, grija pentru oameni atât fizic, cât și practic făcea parte din grija pentru ei din punct de vedere spiritual.

2. Citește și compară următoarele pasaje. De ce crezi că a răspuns Isus așa? Cum ai răspunde tu la astfel de întrebări despre divinitatea și mesianitatea lui Isus? Luca 4:16-21; 7:18-23;

Când Isus i-a trimis pe ucenici, misiunea pe care le-a încredințat-o a fost în armonie cu misiunea Sa. Ei trebuiau să proclame că „împărăția cerurilor este aproape”, dar El le-a spus: „Vindecăți pe bolnavi, înviați pe morți, curățați pe leproși, scoateți afară dracii. Fără plată ați primit, fără plată să dați” (Matei 10:7,8). Lucrarea lor în Numele Lui trebuia să reflecte și să transpună în practică valorile și principiile lucrării lui Isus și ale împărăției la care îi chema. Ucenicii trebuiau să I se alăture în misiunea Sa de a-i ridica pe cei din urmă și pe cei pierduți.

Cum echilibrăm această lucrare cu aceea de a vesti unei lumi pierdute întreita solia îngerească? De ce trebuie ca tot ce facem să fie legat de proclamarea „adevărului prezent”?

Marti, 13 august – Marele Medic

Evangeliiile sunt presărate cu relatări ale minunilor lui Isus, în special de vindecare. După cum profetizase Isaia, El i-a vindecat pe orbi și i-a eliberat pe cei ce fuseseră robi bolii, uneori după mulți ani de suferință (Marcu 5:24-34, Ioan 5:1-15). Mai mult: i-a ajutat pe șchiopi să umble din nou, i-a vindecat pe leproși - nu doar prin cuvânt, ci atingându-se de ei, așa „necurați” cum erau; El a înfruntat demonii care stăpâneau mintea și trupul oamenilor și chiar a înviat morți.

Poate că oamenii s-ar fi așteptat ca aceste minuni să fie făcute pentru a atrage mulțimile și pentru ca Isus să-și dovedească puterea înaintea criticilor și a celor care se îndoiau de El. Însă, adesea, Isus îi cerea persoanei vindecate să nu spună nimănui despre aceasta. Deși ar părea puțin probabil ca un om vindecat să asculte și să nu spună nimănui vestea minunată, Isus încerca să arate că minunile Sale aveau ca scop ceva mult mai semnificativ decât să fie văzute de oameni. Scopul suprem, desigur, era ca oamenii să primească mântuirea prin El.

Totuși vindecările au fost o expresie a compasiunii Sale. De exemplu, chiar la începutul relatării despre hrănirea celor cinci mii, Matei spune: „Când a ieșit din corabie, Isus a văzut o gloată mare, I s-a făcut milă de ea și a vindecat pe cei bolnavi” (Matei 14:14). Isus a simțit durerea celor în suferință și a făcut tot ce a putut ca să îi ajute și să îi ridice pe oamenii cu care a intrat în contact.

3. Cum identifică Isaia și Matei ceea ce făcea Isus ca fiind ceva mai mult decât vindecarea unuia sau a câtorva sute de bolnavi? Matei 12:15-21

„Fiecare minune făcută de Isus era un semn al divinității Sale. El săvârșea întocmai lucrarea care fusese profetizat că o va face Mesia, dar, pentru farisei, aceste fapte ale milei erau o reală ofensă. Mai-marii iudeilor priveau cu o crudă indiferență la suferințele oamenilor. În multe cazuri, egoismul și nedreptățile lor cauzaseră suferința pe care o alina Hristos. În felul acesta, minunile Lui erau o muștrare pentru ei.” - Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, p. 406

Minunile de vindecare au fost fapte de compasiune și dreptate. Dar niciodată acestea nu erau un scop în ele însele. Tot ce a făcut Isus a fost cu scopul de a-i conduce pe oameni la viața veșnică (Ioan 17:3).

Miercuri, 14 august – La templu - închinare și profanare

Când citim relatările despre Isus în Evangheliile, adesea suntem atrași de blândețea care îl caracteriza pe Isus - grija Lui față de bolnavi și copii, pildele despre cel pierdut și despre împărăția lui Dumnezeu. Poate de aceea suntem surprinși de momentele în care El acționează cu putere și direct - în special împotriva conducătorilor religioși din acea vreme și împotriva practicilor lor.

4. Care este semnificația faptului că următorul episod este relatat în toate Evangheliile? Matei 21:12-16; Marcu 11:15-19; Luca 19:45-48; Ioan 2:13-17

Nu este deloc surprinzător că acest episod este inclus în fiecare dintre cele patru Evangheliile. Este un episod plin de dramatism, acțiune și forță. Fără îndoială că Isus era îngrijorat de modul în care era folosit templul și de înlocuirea adevăratei închinări cu vânzarea animalelor pentru jertfă. Ce profanare a tot ceea ce trebuiau să reprezinte acele jertfe, adică moartea Sa înlocuitoare pentru păcatele acestei lumi!

O acțiune atât de directă se potrivește foarte bine în tradiția profeților evrei. Acest punct este sugerat în toate relatările din Evangheliile; fie Isus, fie scriitorul Evangheliei citează din Isaia, Ieremia sau Psalmii pentru a explica ce s-a întâmplat la acel moment. Oamenii L-au recunoscut pe Isus ca profet (Matei 21:11) și au venit la El pe când vindeca și învăța în curtea templului după ce îi alungase pe vânzătorii și schimbătorii de bani. Oamenii de rând găseau vindecare în atingerea Sa și speranța înfloririi în inimile lor când îi ascultau învățăturile.

Dar și conducătorii religioși L-au recunoscut pe Isus ca profet, ca pe cineva care era periculos pentru puterea lor și pentru stabilitatea statutului lor social, și au complotat să îl omoare, la fel cum se făcuse și profeților din vechime (Luca 19:47,48).

Ca membri ai bisericii, cum ne putem face partea pentru ca bisericile noastre să nu ajungă să trebuie să fie curățite ca templul din zilele lui Hristos? Ce pericole spirituale ar trebui să evităm și cum?

Joi, 15 august – Crucea lui Hristos

Cât de încurajator este faptul că Domnul nostru este un Dumnezeu care vede și aude strigătele celor săraci și asupriți! Că, prin Domnul Isus, El a trecut prin suferință și a îndurat cele mai dure dovezi de cruzime, asuprire și nedreptate în lumea noastră. În ciuda compasiunii și bunătății pe care le-a demonstrat Domnul Isus în viața și în lucrarea Sa, moartea Sa a venit din ură, gelozia și nedreptatea oamenilor.

De la rugăciunile agonizante din Ghetsimani și până la arestarea, „judecata”, tortura, bătaia de joc, răstignirea și moartea Sa, Isus a îndurat multă durere, cruzime, răutate și asuprire. Toate acestea au fost accentuate de nevinovăția, puritatea și bunătatea Celui care a suferit totul: „S-a dezbrăcat pe Sine însuși și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce” (Filipeni 2:7,8). Dacă privim din perspectiva istoriei mântuirii, putem vedea frumusețea jertfei lui Isus pentru noi, dar nu ar trebui să uităm de crudele suferințe și de nedreptățile pe care le-a îndurat.

5. Ce spunea profeția despre ce avea să sufere Isus, cel nevinovat, pentru cel vinovat? Cum ne ajută să înțelegem prin ce a trecut El în locul nostru? Isaia 53:3-6

Prin Isus, Dumnezeu știe cum este să fii victima răutății și a nedreptății. Execuția unui om nevinovat este o crimă odioasă, cu atât mai mult uciderea Fiului lui Dumnezeu. El S-a identificat cu noi atât de mult în starea noastră stricată și decăzută, încât nu ne putem îndoi de înțelegerea, mila și credincioșia Sa: „Căci n-avem un Mare-Preot care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre, ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat” (Evrei 4:15). Ce descoperire a caracterului lui Dumnezeu! Cum am putea începe să înțelegem vestea bună despre Dumnezeu, arătată la cruce?

În tot ceea ce facem pentru Domnul, în special când mergem la cei în nevoie, ar trebui ca moartea lui Isus, ca Înlocuitor al nostru -, dar și al celor pe care dorim să îi ajutam - să fie în centrul misiunii noastre?

Vineri, 16 august – Un gând de încheiere

„Dumnezeu a dat o dovadă categorică în Cuvântul Său că El îi va pedepsi pe călcătorii Legii Sale. Aceia care se amăgesc cu ideea că El este prea milostiv pentru a-Si aduce la îndeplinire dreptatea asupra păcătosului, să privească la crucea de pe Calvar. ... Această jertfă întregă a fost adusă pentru ca păcătoșii să poată fi mântuiți. Omul nu poate fi eliberat de pedeapsa păcatului pe nicio altă cale. Si orice suflet care refuză să se împărtășească de ispășirea asigurată cu un preț atât de mare trebuie să-și poarte el însuși vinovăția și pedeapsa pentru călcarea Legii.” - Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 539

Rezumat: în evanghelii, lucrarea lui Isus este prezentată și explicată făcându-se referire la profeți. Vestii bune pentru săraci, eliberare pentru cei asupriți și vindecare pentru cei bolnavi erau anunțate ca fiind misiunea lui Mesia și aceasta a fost lucrarea lui Isus. Mai mult, El a suferit cruda nedreptate și a biruit tot ce putea fi mai rău în oamenii decăzuți, dezumanizați. Prin moartea Lui în locul nostru, păcatele noastre pot fi iertate și noi avem făgăduința vieții veșnice.

Studiu suplimentar: Ellen G. White, *Lucrarea de binefacere*, capitolul „Pe urmele Maestrului”; *Divina vindecare*, capitolul „Zile de slujire”; *Hristos, Lumina lumii*, capitolele „Templul curățit din nou” și „în sala de judecată a lui Pilat”.

BIBLIA ȘI CARTEA EVANGHELIZARE – STUDIU LA RÂND

Biblia: 1 Regi 4-10

1. Cine a lucrat împreună cu lucrătorii lui Solomon și ai lui Hiram?
2. Ce dimensiuni aveau pietrele pentru temeliiile templului?
3. Ce fel de pământ era în Câmpia Iordanului, între Sucot și Tartan?
4. Din ce cauză aveau să încremenească și să fluiere trecătorii pe lângă templul distrus?

Evanghelizare, subcapitolul „Făgăduința unei recolte îmbelșugate”

5. În ce condiții vor face slujitorii lui Dumnezeu o lucrare care va rezista atacurilor lui Satana?